

Söndag 8/5 2022 FJÄRDE SÖNDAGEN I PÅSKTIDEN Årgång 2
Samlande rubrik: Vägen till livet

Söndagens evangelietext börjar med Jesu ord: *Känn ingen oro. Tro på Gud, och tro på mig.*

Trygghetsord i en orolig tid. Oavsett världsläge så finns också oro inom varje människa. Tankar om evigheten är en av dessa. Att evigheten finns är någorlunda lätt att förstå. Alla vet att tiden obevekligen fortsätter. Oavsett vi förintat vår jord eller ej. Oavsett tidpunkten då solen slutar lysa, så fortsätter tiden.

Inget stoppar tidens gång. Mängden tid som läggs till evigheten ökar obevekligen. Evigheten blir bara större och större. Reflektioner över begreppet "tid" ger oss frågan: När började evigheten? Frågan är relevant trots att den inte går att besvara. För den som är kristen är evigheten intimt sammankopplad med Gud. Alltings upphov och orsak.

Evighetens existens går inte att förneka. Evigheten fanns före "the big bang". Vetenskapen försöker förstå vad som föregick den gigantiska explosionen. Frågan medför tid före och tid efter denna händelse. Du och jag är låsta till nuet. Evigheten är tider – alla dessa "nu" - som vi inte kan nå. Oavsett de ligger inbakade i forntiden eller framtiden.

Två lärjungar träder fram i dagens text: Tomas och Filippos. Bägge redovisas som lärjungar med brister. Tomas behöver vägledning som lärjunge. Filippos vill se Gud. Det räckte uppenbarligen inte med Guds son: Jesus. Allt detta är mänskligt, visar mänskliga brister. Blev dessa bägge lärjungar förskjutna av Jesus? Svaret är: Nej.

Jesus förstår vår bristande förmåga att förstå och inse. Jesus går så långt – när det gäller vår förvirrade tro på att han är Guds son – att han helt enkelt ger sina lärjungar en påtaglig grund. Han säger rakt ut: Ni ser ju vad som händer, vilka gärningar jag gör. Om ni har svårt att ta in att jag är Guds son, så tro åtminstone på det ni ser hända.

"... Tro mig när jag säger att jag är i Fadern och Fadern i mig. Eller tro åtminstone för gärningarnas skull."

Det är ett kort avstånd – bara några meningar - mellan dessa Jesu ord och löftesorden: *"... Ty jag går till Fadern, och vad ni än ber om i mitt namn skall jag göra, så att Fadern blir förhärligad genom Sonen. Om ni ber om något i mitt namn skall jag göra det."*

Vart tog den första församlingens nådegåvor vägen? När och varför slutades det predika över uppmaningen: sök vinna de nådegåvor som är störst.

*1 Kor 12:27-31 Ni utgör Kristi kropp och är var för sig delar av den. I sin församling har Gud gjort några till apostlar, andra till profeter, andra till lärare; åt några har han gett gåvan att göra under, att bota sjuka, att hjälpa, att styra, att tala olika slags tungotal. Kan alla vara apostlar? Eller profeter? Eller lärare? Kan alla göra under? Eller bota sjuka? Kan alla tala med tungor eller tolka sådant tal? **Nej, men sök vinna de nådegåvor som är störst.***

Att gåvorna fanns bland lärjungarna, det kan vi läsa:

Apg 3:6-7 Men Petrus sade: »Silver och guld har jag inte, men vad jag har, det ger jag dig. I nasarén Jesu Kristi namn: stig upp och gå!« Så grep han honom i högra handen och reste honom upp, och med ens fick mannen stadga i fötter och vrister.

Nyckeln finns i vår vilja. Tiden - utan början och slut – får vi genom att vilja vara Jesu lärjungar. Vi läser om det i söndagens evangelium:

Joh 14:1-14 »Känn ingen oro. Tro på Gud, och tro på mig. I min faders hus finns många rum. Skulle jag annars säga att jag går bort för att bereda plats för er? Och om jag nu går bort och bereder plats för er, så skall jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att också ni skall vara där jag är. Och vägen dit jag går, den känner ni.« Tomas sade: »Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?« Jesus svarade: »Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. Om ni har lärt känna mig skall ni också lära känna min fader. Ni känner honom redan nu och ni har sett honom.« Filippos sade: »Herre, visa oss Fadern, det är nog för oss.« Jesus svarade: »Så länge har jag varit tillsammans med er, och ändå känner du mig inte, Filippos? Den som har sett mig har sett Fadern. Hur kan du då säga: Visa oss Fadern? Tror du inte att jag är i Fadern och Fadern i mig? De ord jag säger er, dem talar jag inte av mig själv; Fadern är i mig och utför sina gärningar. Tro mig när jag säger att jag är i Fadern och Fadern i mig. Eller tro åtminstone för gärningarnas skull. Sannerligen, jag säger er: den som tror på mig, han skall utföra gärningar som jag, och ännu större. Ty jag går till Fadern, och vad ni än ber om i mitt namn skall jag göra, så att Fadern blir förhärligad genom Sonen. Om ni ber om något i mitt namn skall jag göra det.